

SZABÓ LAJOS

HÁROM ARANY

A MAGYAR LABDARÚGÁS SZEREPLÉSE
AZ OLIMPIAI JÁTÉKOKON

Sokan meglepődnek manapság azon a tényen, hogy mi, magyarok vagyunk az olimpiák történetének legsikeresebb labdarúgó-nemzete. Pedig az eddig megszerzett három arany-, egy ezüst- és egy bronzérmével a férfiaknál Magyarország vezet a sportág éremtáblázatát. 1952 és 1972 között – 1956 kivételével, amikor mintegy büntetésképpen nem indították útra a magyar válogatottat – mindig ott voltunk az érmesek között.

A labdarúgás Athénban még nem szerepelt a hivatalos programban, bár egyes sporttörténészek álláspontja szerint az olimpiával párhuzamosan lejátszott meccsek kapcsolhatók a játékokhoz. Párizsban és St. Louisban ugyan már hivatalosnak ismerték el a program keretében, de a labdarúgótornán nem nemzeti válogatottak, hanem klubcsapatok vettek részt. 1904-ben megalakult a Nemzet-

közi Labdarúgó Szövetség (Fédération Internationale de Football Association – FIFA), mely alapszabályában rögzítette, hogy nemzetközi labdarúgótornát csak a FIFA szervezhet. Ennek ellenére az első, már valóban „nemzeti válogatottak” részére rendezett tornára Londonban, az olimpiai játékokon került sor, az angol labdarúgó-szövetség szervezésében. Erre már Magyarország csapata is nevezett.

1908, LONDON

Az 1901-ben megalakult Magyar Labdarúgók Szövetsége (MLSZ) 1906-ban a FIFA Bernben tartott kongresszusára adta be felvételi kérelmét. Ott – távollétünkben – a Monarchia három futballnemzete (osztrák, magyar, cseh) az egy ország, egy szövetség elvre hivatkozással csak ideiglenes tagságot kapott. Magyarország esetében ezt az ideiglenes státuszt a következő évben véglegesítették.

A nevezés ellenére Magyarország mégsem vett részt a londoni labdarúgótornán. A részvétel az anyagiakon múltott. Sem a Magyar Olimpiai Bizottság (MOB), sem az MLSZ nem tudta és nem is akarta magára vállalni a kiküldetés költségeit, a Vallás- és Közoktatási Minisztérium (VKM) részéről ér-

Az 1964-es tokiói olimpián győztes csapatunk, a dobogón Novák Dezső

kező állami támogatás pedig nem volt elegendő. Ezt természetesen nem lett volna szerencsés bevallani akkor, amikor az MLSZ éppen elnyerte a következő FIFA-kongresszus megrendezésének jogát. Tovább rontotta részvételi hajlandóságunkat, hogy a sorsolás szerint Hollandia után már a második fordulóban szembekerültünk volna az angolokkal. Nagy-Britannia néven az angol válogatott vett részt, ahogyan a későbbiekben is. A dilemmát a Bosznia okkupációja miatt kialakult diplomáciai helyzet oldotta meg, melyre hivatkozással nem utazott ki a csapat. Az MLSZ vezérférfiai viszont, előkészítendő a kongresszust, ott voltak Londonban.

A cseh és magyar csapat elmaradása, melyet a szerb háborúval okolnak meg az angolok, sőt lord Desborough a BOC. bankettjén elmondott beszédében külön kiemelt, nagy változásokat okozott a mérkőzések programjában. „Nagyon sajnáljuk – monda –, hogy a magyarok a csehekkel együtt elmaradtak, mert most alkalmas lett volna bizonyára a magyar csapat kiváló képességeit méltatni, meg vagyok győződve, hogy nehéz munkát adtak volna ellenfelüknek; de hát méltányolni kell az elmaradás okát, mely szerint a magyar csapat tagjai a készülő szerb háború miatt a katonasághoz vonultak be. Itt el kell hallgatnunk, ez komoly ok, mert lehetetlen, hogy az a nem-

zet, mely elküldte vívóit, úszóit, birkózóit és atlétáit, ne akarta volna elküldeni footballistáit, kik oly jó hírnévvel bírnak; de ha ezeknek otthon is kellett maradniok, örömmel látjuk itt a magyarok képviselőit.”

Mr. WALL, a FA. titkára megígérte, hogy a jövő évi kongresszusra biztosan küldenek angol csapatot, s ahogy a hangulatból kivettük, nagyon sok kíséző (családtag) fog velük jönni.

AZ ANGOL OLYMPIAI bizottság bankettjén a zenekar a magyar kiküldöttek tiszteletére a Hymnuszt játszotta, melyet a résztvevők felélva hallgattak végig.

Az olimpiai football résztvevők okt. 20. rendezett bankettjén magyar részről: Kárpáthy Béla a MLSZ. elnöke, Steiner Hugó alelnök, Horváth Ferencz, lapunk főmunkatársa, Löwenrosen Charley és Wolleman Ernő, lapunk londoni levelezői vettek részt.

(Nemzeti Sport, 1948. október 26.)

1912, STOCKHOLM

Négy évvel később Stockholmban már valóban ott voltunk. A sorsolás ezúttal sem volt kedvező, hiszen már az első fordulóban szembekerültünk az angolokkal. A kitűnő erővel és remek eredményekkel érkező magyar válogatottat joggal tartották a kontinens egyik legjobb csapatának. Ennek ellenére nem játszottunk egy szinten az angolokkal, akik leiskolázva a magyar csapatot, végül 7:0-ra győzedelmeskedtek.

A vereség ellenére nem ért véget a szereplésünk, mert a svédek az első forduló vesztesei számára vigaszdíjtornát rendeztek, amelyet már mi, magyarok

nyertünk meg. Legyőztük előbb Németországot (3:1), majd a torna döntőjében Ausztriát (3:0). Ez volt az első semleges pályán játszott osztrák–magyar meccs. A csapat legjobbja Schlosser József volt, aki a hat gólból négyet szerzett.

A következő, Berlinnek ítélt olimpia az I. világháború miatt elmaradt, a sokak szerint nekünk járó 1920-asra pedig a rendezők nem hívták meg a vesztes államokat, ezért legközelebb csak 1924-ben Párizsban szerepelhettünk az olimpián.

A FIFA brit tagjainak kezdeményezésére a belga szövetség elnöke javasolta a vesztes államok (Németország, Magyarország, Ausztria, Bulgária és Törökország) kizárását a szövetségből és a nemzetközi sportkapcsolatokból. De Laveye báró, aki egyúttal a Belga Olimpiai Bizottságnak is elnöke volt, bojkottjavaslatával a belga olimpiarendezés ügyét is előmozdította. A FIFA felszólította a többi sportszövetséget is a bojkott támogatására és alkalmazására. 1919 áprilisára ez általánossá vált és a NOB-ot is „megfertőzte”.

Amikor 1919 áprilisában Lausanneba összehívták a NOB ülését, a vesztes országok NOB-tagjai már meghívót sem kaptak. A résztvevők, tekintettel a belga nép szenvedésére – ellenfél nélkül –, Antwerpennek adták a rendezés

A magyar labdarúgó-válogatott, 1912.
Borbás, Schlosser, Sebestyén, Károly, Vágó,
Rumbold, Bodnár, Bíró, Hercz Ede szöv. vez.
Ülnek: Payer, Domokos és Pataky

A svéd trónörökös köszönti a magyar csapatot, Sockholm, 1912

jogát, a belgák pedig, élve a rendezők jogával, nem küldtek meghívót a veszteseknek, kizárva ezzel őket a játékokról. A szarajevói merénylet előtt egy héttel ugyanez a testület 21:7 arányban tartotta Budapestet alkalmasabbnak az olimpia megrendezésére.

Muzsa Gyula, a NOB magyar tagja levélben interpellált Coubertin bárónál,

aki válaszelevelében kifejtette: *„Hogy gondolják, hogy részt vehetnének az olimpiai játékokon abban a Belgiumban, ahol megjelenésük esetén azonnal úr támad körülöttük és talán esetleg még kövekkel is fogadnák önöket.”* Muzsa a magyar miniszterelnök támogatását kérte, hogy a Párizsban tárgyaló delegáció vesse fel az olimpiai részvétel ügyét. A magyar főtárgyaló, Apponyi Albert válasza igen rövid volt: *„politikailag nem időszerű”.*

1924, PÁRIZS

Párizsban ismét meg akartuk mutatni a világnak a magyar foci erejét. Soha olyan jó erőkből álló csapattal nem

utaztunk olimpiára (Biri, Fogl II, Mandl, Orth, Guttmann, Obitz, Braun, Eisenhoffer, Opata, Hirzer, Jeny). Végre jól futott a szekér, újra legyőztük a „sógorokat”. Bár az olimpia előtt a főpróba a svájciak ellen nem sikerült, a párizsi első fordulóban a magyar Bíró Gyula által irányított lengyel válogatottat 5:0-ra léptük le.

Ami ezután következett, azt rémálomnak lehet nevezni. Az újságok egyiptomi csapásként írtak róla hitetlenkedő olvasóiknak. A „fáraók” 3:0-ra kiütötték a nagy reményekkel érkező magyar válogatottat. A szurkolók elkeseredésükben utcára vonultak, a vere-ség nyomán még parlamenti interpellációra is sor került. Az okokat keresve megállapítható, hogy sok apróság együttese vezetett a kudarchoz (Biri kapus indiszponáltsága, Braun kihagyott tizenegyese és Eisenhoffer meg nem adott gólja, Zsák, Molnár és Takács II hiánya).

JEGYZŐKÖNYV

Egyiptom–Magyarország 3:0 (1:0)
1924. május 29., Párizs, Stade de Paris, 8000 néző
Játékvezető: Álvarez Luis Colina (Spanyolország)

Egyiptom: Taha – Fouad, Salem, Shawki, El Hassany, Hamdy, El Sayed, Riadh, Hegazi, Yakan, Hooda

Magyarország: Biri János – Fogl Károly, Mándi Gyula, Orth György, Guttmann Béla, Obitz Gábor, Braun József, Eisenhoffer József, Opata Zoltán, Híres Ferenc, Jeny Rudolf

Góllövő: Yakan, Hegazi, Riadh

A párizsi olimpiát követő években a labdarúgásban felerősödött az amatőr–profizmus kérdése. A labdarúgás sok országban már el tudta tartani azokat a játékosokat, akik hetente tömegeket vonzottak a stadionokba. Az egyre több, már kizárólag a fociból élő – és egyre jobban megélő – játékos jelenléte nehezen volt összeegyeztethető az amatőrizmus eszméjét hangoztató olimpiai mozgalommal.

Magyarországon – több más európai országhoz hasonlóan – 1927-ben nyíltan felvállalták a profizmust, beve-

zették a profi bajnokságot, és a szövetség már a profik soraiból állította össze a válogatotat. Emiatt 1928-ban nem neveztek a magyar válogatotat az amszterdami labdarúgótornára. Az olimpiát követően a FIFA gyökeres változást hozott a nemzetközi labdarúgásba. Kiírta az első labdarúgó-világbajnokságot, s a rendezéssel az immár kétszeres olimpiai (világ)bajnok Uruguayt bízva meg. Részben ez volt az oka, hogy 1932-ben Los Angelesben már nem is rendeztek olimpiai labdarúgótornát.

1936-ban a berlini olimpiai játékokra már csak amatőr labdarúgókat nevezhettek, Magyarország is az amatőr bajnokságból összeállított válogottjával érkezett. A csapat az első fordulóban a profizmust nem ismerő Lengyelországgal került szembe, és 3:0-ra vereséget szenvedett. A lengyel nagyválogatott a következő fordulóban az angol amatőröket is legyőzte.

1948, LONDON

A világháború után új időszak vette kezdetét. 1948 nyarára a Magyar Olimpiai Bizottságot betagozták a Nemzeti Sport Bizottságba, melyben a terület egyik felelős vezetője Sebes Gusztáv volt. A labdarúgócsapat olimpiai részvételével kapcsolatban az alábbiakat tették közzé a sportújságban:

KIMENJEN-E LABDARÚGÓCSAPATUNK AZ OLIMPIÁRA?

A MI VÉLEMÉNYÜNK: NE MENJEN!

A Magyar Olimpiai Bizottság óvatosságából benevezte az olimpiai labdarúgó tornára a magyar csapatot is, annak ellenére, hogy előzőleg az a felfogás alakult ki, hogy labdarúgásban valószínűleg nem veszünk részt. A vita az amatőrség meghatározása körül forgott és azt igyekeztek tisztázni, hogy a magyar labdarúgók megfelelnek-e az olimpiai követelményeknek e szempontból.

A helyzet tisztázása eléggé nehéz volt, mivel az amatőrség meghatározása nem minden kétséget kizáróan világos, másfelől pedig az olimpia rendezőbizottsága kijelentette, hogy minden ország maga állapítja meg a FIFA szabályai alapján: vajjon a labdarúgói amatőrök-e vagy sem. A nevezésekből most kiderült, hogy a labdarúgásban számító legtöbb ország arra az álláspontra helyezkedett, hogy mivel legjobbjai nem felelnek meg az amatőrség követelményének, tehát nem vesz részt az olimpiai labdarúgó tornán.

A nevesebb európai államok közül hiányzik Csehszlovákia, Románia, Svájc nevezése, Olaszország pedig nem az első vonalbeli játékosaival vesz részt a küzdelemben. Hiányoznak ezenkívül a minden labdarúgó olimpia kiválóságai, az erős dél-amerikai államok. Magyarország számára kétféle választás van: vagy résztvesz az

A magyar labdarúgó-válogatott a párizsi olimpián, 1924.

Fogl Károly, Opata Zoltán, Hirzer Ferenc, Jeny Rudolf, Eisenhoffer József, Guttman Béla, Mandl Gyula, Obitz Gábor, Braun József, Orth György, Kiss Gyula. A labdán ül: Biri János

olimpián a legjobb magyar válogatottal, kétségtelenül igen nagy eséllyel, vagy pedig igazodik az amatőr előírások betűihez és egy gyengébb képességű csapatot állít össze.

Véleményünk szerint az első megoldás azért keresztül vihetetlen, mert a magyar népi demokrácia sportja nem teheti ki magát annak, hogy az olimpiai szabályok tudatos kijátszásával vádolják meg. Ha elfogadjuk az olimpiát jelenleg olyanak, amilyen, akkor tudomásul kell vennünk azt is, hogy olimpiásainknak mire kell leteenniük az olimpiai esküt.

Nem látjuk értelmét annak sem, hogy egy gyengébb képességű „amatőrválogatott” képviselje Londonban a magyar színeket. Úgy hisszük tehát, legokosabb, ha a labdarúgó olimpián Magyarország nem vesz részt.

Véleményünk szerint különben a labdarúgó olimpia ma már amúgy sem méltó a nevéhez. A legjobbak helyett közepes képességű amatőr válogatottak vesznek részt rajta. Luxembourg, Afganisztán, Pakisztán, Burma, India, Kína nem helyettesítheti a távolmaradtakat. Egy ilyen kizá-

rásos díjmérkőzésnek a győztesét erősen túlzás olimpiai babérkoszorúval kitüntetni. A labdarúgó olimpia gyászos mezőnye megint fölveti a kérdést, hogy az igazságtalan amatőr–profi megkülönböztetéssel helyes-e olimpiai versenyeket rendezni. (Népsport, 1948. június 20.)

A szöveg meglehetősen ellentmond annak a gyakorlatnak, amely a következő évtizedekben a szocialista amatőrizmus eszméjét jellemezte.

1952, HELSINKI

Ekkorra már nem számított más, csak az, hogy legyőzzük a kapitalistákat, megmutassuk a világnak, hogy a szocializmus a jobb. A sport teljesen a politikai propaganda szolgálatába állt, minden támogatást megkapott, amit versenyzőink eredményekkel háláltak meg. A vezetők természetesen semmit sem bíztak a véletlenre. Az olimpia főpróbájaként a sportolói keret részt vett a berlini Világifjúsági Találkozón. Ter-

mészetesen a labdarúgók sem hiányozhattak. Elméletileg csak egyetemisták és főiskolások indulhattak, de ez a formai akadály nem okozhatott problémát, mindenkit beírtak valahová és kapott egy diákigazolványt.

„...megérkeznek a főiskolai labdarúgó válogatott csapat tagjai és vezetői. Itt van: Grosits, Gellért, Kovács II., Börzsei, Lantos, Kovács I., Bozsi, Sándor, Kocsis, Palotás, Puskás, Hidegkuti, Czibor, Kalmár György, Zakariás és Tóth József. Labdarúgó edző: Mándy Gyula, akik Berlinben a főiskolai világbajnokságon képviselik népköztársaságunk színeit.”

Szabad Ifjúság, 1951. augusztus 2.

Helsinkiben csak amatőr labdarúgók indulhattak, de azt minden ország saját labdarúgó-szövetsége döntötte el, hogy ki számít annak. A magyarok ellenfelei közül egyedül az olaszok próbálták komolyan venni a szabályt.

A selejtezőben Románia ellen játszottunk, talán ez a meccs volt a legnehezebb a torna során. A román csapat – amelyben négy magyar is szerepelt, köztük Perényi József, aki Lórántal együtt nyert magyar bajnoki címet 1944-ben a Nagyvárad színeiben – nehezen adta meg magát. Végül 2:1-re a mieink bizonyultak jobbnak, Olaszor-

szággal 3:0, Törökországgal 7:1 és az elődöntőben Svédországgal 6:0 volt az eredmény. Imponáló sorozat. A svédek elleni meccset Stanley Rous, az angol szövetség főtítkára Barcs Sándor mellett ülve nézte meg. A lenyűgöző, hibátlan játék láttán ott, a lelátón hívta meg a magyar válogatottat a később oly sokat emlegetett wembley-beli centenáriumi mérkőzésre.

A döntőt Jugoszlávia ellen vívtuk. Nem sikerült megismételni a svédek elleni játékot, de a csapat 2:0-ás eredménnyel így is megszerezte első tornagyőzelmét, az olimpiai aranyérmet. Ekkortól nevezték, nevezhetjük őket Aranycsapatnak. A rádióközvetítés mutatja, hogy a hazai politika nem volt biztos a győzelemben: felvételtől adták a meccset, ha nem sikerül győznünk, csak egy rövid összefoglaló került volna adásba.

A legenda szerint ezt a diadalt maga Sztálin elvtárs is megköszönte Rákosinak egy krími találkozójukon. Ő úgy fordította le, hogy a magyarok bosszút álltak a selejtezőben a szovjetet legyőző jugoszláv csapaton. Déli szomszédaink nagy csatában, megismételt mérkőzésen jutottak túl a szovjet csapaton. Először 4:0-ra, majd 5:1-re is vezettek a jugoszlávok, végül 5:5-ös döntetlen született. Két nappal később a második meccset már 3:1-re megnyerték. A szovjeteket azonnal hazarendel-

Az Aranycsapat a helsinki olimpián, 1952.
Balról jobbra: Lantos, Bozsi, Czibor, Palotás, Lóránt, Zakariás, Grosics, Kocsis, Hidegkuti, Puskás és Buzánszky

ték, a játékosokat eltiltással, néhányukat internálással büntették a politikailag kényes vereségért.

JEGYZŐKÖNYV

Jugoszlávia–Magyarország 0:2 (0:0)
1952. augusztus 2., Helsinki, Olympia-stadion, 60 000 néző
Játékvezető: Arthur Ellis (Anglia)

Jugoszlávia: Beara – Stanković, Horvat, Crnković, Čajkovski, Boškov, Ognjanov, Mitić, Vukas, Bobek, Zebec

Magyarország: Grosics Gyula – Buzánszky Jenő, Lóránt Gyula, Lantos Mihály – Bozsik József, Zakariás József – Hidgkuti Nándor, Kocsis Sándor, Palotás Péter, Puskás Ferenc, Czibor Zoltán

Góllövő: Puskás, Czibor

1960, RÓMA

A melbourne-i olimpia idejére a magyar csapat már valóban világhírű volt, de az elvesztett vb-döntő és az '56-os gyengébb eredmények miatt – egyfajta büntetésképpen – a költségekre való hivatkozással a nevezés ellenére sem vitték ki Puskásékát az olimpiára. Itt, a sorsolást látva, még gyengébb teljesítménnyel is minden bizonnyal eljutottak volna legalább az elődöntőig. Ki tudja, mi lett volna az Aranycsapat sorsa, ha a „gazdátlanul” itthon maradt játékosok nem engedhetnek a csábításnak és nem szervezik meg nekik az oly sokat ígért dél-amerikai túrát.

A forradalom után Rómában már Alberték generációját láthattuk. Először fordult elő, hogy már a kijutás jogáért is játszani kellett. Ausztriát és Csehszlovákiát kellett legyőzni. Az olimpián az elődöntőig sima volt a csapat útja, pontvesztés nélkül nyerték a selejtezőcsoportot, az elődöntőben azonban a dánokkal kerültek szembe, akiktől rövidebb az olimpia előtt már egyszer vereséget szenvedtek 2:0-ra. A meccsen Várhidi kihagyott egy büntetőt. A bronzmeccsen az olasz csapat volt az ellenfél, amely a jugoszlávok elleni döntetlen után csak sorsolással esett el a döntőtől. Válogatottunk meggyőző játékkal 2:1-re győzött, így némi csalódást okozva bronzéremmel térhe-

tett haza. A sikerhez Albert, Göröcs és Dunai János egyaránt 5-5 góllal járult hozzá.

Bronzmeccs az 1960-as római olimpián

JEGYZŐKÖNYV

Magyarország–Olaszország 2:1 (1:0)
1960. szeptember 9., Róma, Stadio Flaminio, 40 000 néző
Játékvezető: Reginald Leafé (Anglia)

Magyarország: Török Gábor – Dudás Zoltán, Várhidi Pál, Dalnoki Jenő – Solymosi Ernő, Kovács III. Ferenc, – Sátori Imre, Göröcs János, Albert Flórián, Orosz Pál, Dunai János

Olaszország: Alfieri – Trebbi, Salvadore, Trapattoni, Rivera, Tomeazzi, Bulgarelli, Burgnich, Tumburus, Rossano, Cella

Góllövő: Orosz, Dunai, ill. Tomeazzi

1964, TOKIÓ

Négy év múlva Tokióba a svéd és a spanyol olimpiai válogatotton keresztül vezetett az út. A '62-es vb ötödik helyezése és a Nemzetek Európa Kupája bronzérme jelezte, hogy ismét a világ élvonalába tartozik a magyar foci. A sportvezetés mindent megtett, hogy az olimpiai elsőség ismét meglegyen. Eleget akklimatizációs időt biztosítva a fiúkat már szeptember végén kivitték Japánba. A selejtezőcsoportban az első meccsen Marokkó ellen 6:0 lett az ered-

mény a 19 éves Bene hat góljával, és mivel az észak-koreai csapat visszalépett, a jugoszlávok ellen már a csoportelsőség volt a tét. Gólzáporos mérkőzésen 5:4-re legyőztük a címvédőket is, a nyolcaddöntőben Romániát vertük 2:0-ra. Az elődöntőben 6:0 az Egyesült Arab Köztársaság ellen és a döntőben 2:1 Csehszlovákia ellen. A csapat ismét a

OLIMPIAI ÉRMESEK (1908–2016)

NEMZET	ARANY	EZÜST	BRONZ
1. Magyarország	3	1	1
2. Argentína	2	2	0
3. Szovjetunió	2	0	3
4. Nagy-Britannia	2	0	0
4. Uruguay	2	0	0
6. Brazília	1	3	2
7. Jugoszlávia	1	3	1
8. Lengyelország	1	2	0
8. Spanyolország	1	2	0
10. NDK	1	1	1
10. Nigéria	1	1	1
12. Csehszlovákia	1	1	0
13. Olaszország	1	0	2
14. Svédország	1	0	2
15. Franciaország	1	0	0
16. Belgium	1	0	0
17. Kamerun	1	0	0
18. Mexikó	1	0	0

(Azon országok, amelyek legalább egy aranyérmet szereztek)

A magyar csapat 1964-ben, balról jobbra: Ihász, Novák, Lakat edző, Bene, Palotai, Szepesi, Csernai, Komora, guggolnak: Nógrádi, Szentmihályi, Katona (fent), a dobogón a döntő csapatkapitánya, Novák Dezső (lent)

dobogó tetején végzett, a gólkirály Bene Ferenc lett 12 góllal.

Kis öröm a győzelemben, hogy a koreai meccs elmaradása miatt nem léphetett minden kerettag pályára (ők nem számítanak olimpiai résztvevőnek), és a tokiói versenykiírás miatt csak a döntőben pályán lévő 11 játékos kapta meg az olimpiai érmet. Így fordulhatott elő az, hogy például a csapat kapitányának, a döntő előtt megsérült Palotai Károlynak olimpiai bajnokként, aranyérem nélkül kellett hazatérnie.

JEGYZŐKÖNYV

Magyarország–Csehszlovákia 2:1 (0:0)
1964. október 23., Tokió, Nemzeti Stadion, 80 000 néző
Játékvezető: Menáhém Askenázi (Izrael)

Magyarország: Szentmihályi Antal – Novák Dezső, Orbán Árpád, Ihász Kálmán – Nógrádi Ferenc, Szepesi Gusztáv – Farkas János, Csernai Tibor, Bene Ferenc, Komora Imre, Katona Sándor.

Csehszlovákia: Schmucker – Urban, Weiss, Picman – Vojta, Geleta – Brumowsky, Mraz, Lichtnegel, Masny, Valosek.

Góllövő: Weiss (öngól), Bene, Brumovszky.

1968, MEXIKÓ

Az angliai vb-n a brazilok elleni fantasztikus, 3:1-es győzelem után a hatodik helyen végzett a válogatott csapat. Csak a szovjetek ne lettek volna... Nem volt szerencsénk, mert az Eb-selejtezőn ismét őket kaptuk – ezúttal sem sikerült legyőzni őket.

A mexikói olimpiára címvédőként nem kellett selejtezőt játszsanunk,

ennek ellenére – vagy éppen ezért – Lakat dr. kemény felkészítést tartott, s többen, nem bírván az iramot, inkább lemondtak az olimpiáról.

Az olimpia nem indult jól. Varga Zoltán, a csapat irányítója és talán legjobb játékosa az olimpiát használta ki, hogy Belgiumba disszidáljon. Még az első mérkőzés előtt elhagyta a szálláshelyet, két hétig Mexikóban bujkált, amíg feljutott egy Brüsszelbe tartó repülőre. Távozása jócskán felforgatta a csapatot.

A selejtezőcsoportban Salvador (4:0), Ghana (2:2) és Izrael (2:0) voltak az ellenfelek. A negyeddöntőben Guatemala következett, Szűcs góljával 1:0. Az elődöntőben 5:0 a torna meglepetéscsapata, Japán ellen. A döntőben a hazaiakat kiejtő bolgárok következtek. Az első félidő hajrájában a magyarok két perc alatt megfordították a mérkőzést, ezt a bolgárok nem bírták idegileg, a következő két percben a mexikói bíró három játékosukat is kiállította. A végeredmény 4:1, olimpiai bajnok – immár harmadszorra – Magyarország. Dunai II. 6, Szűcs 4, Menczel 3 góllal járult hozzá a sikerhez.

JEGYZŐKÖNYV

Bulgária–Magyarország 1:4 (1:2)
1968. október 26., Mexikóváros, Estadio Azteca, 75 000 néző
Játékvezető: Diego De Leo (Mexikó)

Magyarország: Fatér Károly – Novák Dezső, Dunai Lajos, Páncsics Miklós – Menczel Iván, Szűcs Lajos – Fazekas László, Dunai II. Antal, Nagy László, Noskó Ernő, Juhász István

Bulgária: Jordanov – Gerov, Hrisztakiev, Gajdarszki, Ivkov – Georgiev, Veszelinov, Jankovszki (54' Sztankov) – Zsekov, Mihajlov, Donev (62' Ivanov)

Kiállítva: Veszelinov (43'), Ivkov (44'), Mihajlov (44'), ill. Juhász (85')

Góllövő: Veszelinov, ill. Dunai II. (2), Menczel, Juhász

1972, MÜNCHEN

Az 1972. júniusi belgiumi Eb négyes döntőjében balszerencsével negyedik lett a magyar válogatott. Mindenki azt remélte, hogy az ugyanabban az évben rendezett müncheni olimpia kárpótlást jelenthet. A selejtező csoportmérkőzéseken Irán ellen 5–0, Brazília ellen 3–3, Dánia ellen 2–0 volt az eredmény. A középdöntőben az NDK-t 2–0-ra, az NSZK-t 4–1-re, Mexikót 2–0-ra legyőztük. A pontvesztés nélküli csoportgyőzelem már a döntőt jelentette, ahol a dánok ellen pontot vesztes, de a szovjeteket legyőző Lengyelország várt reánk. A városi legenda szerint a lengyelek a mérkőzés előtt felajánlották a döntetlent. A torna szabályai szerint ha a döntőben egyik csapat sem tud győzni, mindketten aranyérmeket kapnak, mert már nincs idő újrajátszani a mérkőzést. A fáma szerint a magyarok bíztak a sikerben, és visszautasították az ajánlatot. A döntő első gólját mi szereztük, és a félidőben még vezettünk, de Deyna két góljával a lengyelek nyertek, elérve ezzel a lengyel labdarúgás legnagyobb sikerét.

A kudarc oka – mert mindenki kudarcént élte meg – többek szerint a szakmai megosztottság, a Lakat dr. és Ilovcsky közötti rivalizálás lehetett. Ezzel az ezüstéremmel hosszú időre lezárult a magyar labdarúgás olimpiai sikereinek sorozata.

JEGYZŐKÖNYV

Lengyelország–Magyarország 2–1 (0–1)
1972. szeptember 10., München, Olympiastadion, 80 000 néző
Játékvezető: Kurt Tschenschner (NSZK)

Lengyelország: Kostka – Gut, Gorgoń, Ćmikiewicz, Anczok, Szołtysik, Kraska, Maszczyk, Deyna (78' Szymczak), Lubanski, Gadocha

Magyarország: Géczi István – Vépi Péter, Páncsics Miklós dr., Bálint László, Juhász Péter – Dunai Ede, Kú Lajos (73'), Kocsis Lajos), Szűcs Lajos – Kozma Mihály, Dunai Antal (80'), Tóth Kálmán, Várady Béla

Góllövő: Deyna (2) ill. Várady

1976-ban még kisiklásnak éreztük, amikor a bolgárok ellen nem sikerült kijutni az olimpiára, de mára azt kell megélnünk, hogy az a véletlen, ha sikerül. Ez az 1988 utáni szabálmódosítás – mely szerint az utánpótlás-korosztály indulhat – nyomán egyedül 1996-ban sikerült, már ha sikernek tekinthetjük azt a szereplést, amikor az összesített eredmények alapján pont nélkül, az utolsó helyen végzett csapatunk. ♦

Kú Lajos fejes gólja, 1972. szeptember 6., München. Magyarország–NSZK 4–1